

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 2. julija 1897.

List 26.

Srce Jezusovo.

(Prosto poslov.)

Oj Srce! vse v plamenu
Ljubezni se topiš,
Kar prosim v tem Imenu,
Ti vse mi podeliš.

Ovčica, sem grešila,
V nebo zgrešila tir;
A zdaj sem spet vrnila
Se k tebi, moj Pastir.

S krvjo Srca opêri
Mi dušo zmot, grehot,
Nevesto si izberi,
Neskončni vir dobrot!

O Srce ti milobno,
Pohlevno in čisto,
Naj vedno bolj podobno,
Ti moje srce bo.

Srce te prosi, moli:
O Srce Jezusa!
Prostorček mu dovoli,
Sred svojega Srca.

Bežite tovaršije!
Ki svet vas veseli;
Ker moje srce bije
Za Jezusa, — živí!

Radoslav.

Papeževa okrožnica o sv. Duhu.

Častitim bratom patrijarhom, prvakom, nadškofom,
in škofom in drugim višjim pastirjem, ki so z apo-
stolskim stolom v miru in občestvu.

Papež Leo XIII.

Častiti bratje!

Pozdrav in apostolski blagoslov!

(Konec.)

Vrh tega pa je Duh resnice, in zato je
morebiti oni, ki greši, iz slabosti ali nevednosti,

nekoliko opravičen z Bogom; kdor se pa iz hu-
dobije ustavlja resnici in se od nje obrača, pre-
greši se silno zoper sv. Duha. To se je v našem
času razširilo tako zelo, da se nam zdi, da je
napočil oni grozoviti od sv. Pavla napovedani
čas, v katerem ljudje, udarjeni s slepoto, po naj-
pravičnejši sodbi božji laž za resnico imajo in ve-
rujejo „knezu tega sveta“, ki je lažnjivec in
oče laži: „Zato jim bo Bog poslal močne zmote,
da bodo verjeli lažem (2. Tes. 2, 10); v posled-
njih časih bodo nekateri od vere odstopili, ker
bodo poslušali zapeljive duhove in nauke hudi-
čeve“ (1. Tim. 4, 1). — Ker pa sv. Duh, ka-
kor smo zgoraj omenili, v nas kakor v templjih
prebiva, paziti nam je na besedo apostolovo: „In
nikar ne žalite sv. Duha Božjega, s katerim ste
zapečateni za dan odrešenja“ (Ef. 4, 30). Pri
tem pa ne zadostuje, da se ogiblremo vsega ne-
vrednega, marveč kristjan naj se trudi, da se v
vseh čednostih odlikuje, zlasti v čistosti in nrav-
nosti, da bode tako visokemu in dobremu Duhu
dopadljiv; zato pravi isti apostol: „Ali ne veste,
da ste tempelj Božji, in da sveti Duh v vas pre-
biva? Če pa kdo tempelj Božji oskruni, uničil
ga bo Bog; kajti tempelj Božji je svet, in to ste
vi“; grozno, pa prav pravično pretenje. — Sled-
njič treba je moliti k sv. Duhu in prositi ga,
ker nikdo ne more biti brez njegovega varstva
in pomoči. Kajti, ker vsak potrebuje sveta in
krepčila in je, tlačén od skrbi, k slabemu nag-
njen, mora se zateči k Onemu, ki je neusahljivi
vir luči, srčnosti, tolažbe in svetosti. In kar je
človeku pred vsem potreba, odpuščanje grehov,
zamoremo zlasti od Njega izprositi: „Svetemu
Duhu je lastno, da je dar Očeta in Sina; grehi
pa se odpuščajo po svetem Duhu, kot daru Bož-

jem“ (Summ. th. 3., 2. 3., a. 8. ad 3); to je še bolj jasno izraženo po bogoslužju: „On je odpustčanje grehov“ (In Miss. Rom. fer. 3. p. Pent.). — Kako naj pa molimo k Njemu, uči cerkev izvrstno, ker ga kliče z najljubeznivejšimi imeni in prosi: „Pridi, oče ubožcev, pridi delivec darov, pridi luč src; najboljši tolažnik, sladki gost duše, sladko okrepčilo“. Stanovitno ga prosi cerkev, naj očisti duhove in srca, naj jih ozdravi, napoji in onim, ki vanj zaupajo, podeli „plačilo za krepost, srečen konec, večno veselje“.

Nikakor ne smemo dvomiti, da ne bi Oni uslišal teh molitev, pod čegar vplivom so bile sestavljene: „Sam Duh prosi za nas v neizrekljivih vzdihljajih“. Zaupljivo in stanovitno pa ga moramo prositi, da nas bolj in bolj razsvetli s svojo ljubeznijo in užge z ognjem svoje ljubezni; kajti tako, oprti na vero in ljubezen, težimo po večnem plačilu, ker je sam „zastava naše dedščine“ (Ef. 1, 14.).

To, častiti bratje, hoteli smo v pospeševanje češčenja sv. Duha omeniti in zabičavati, in ne dvomimo, da bo to zlasti s pomočjo vašega izvedenega in skrbnega posredovanja rodilo v krščanskem ljudstvu odlične sadove. Da se ta tako važna zadeva nadaljuje, k temu nikdar ne bo manjkalo našega prizadevanja, in je tudi naš namen, da odsihmal na primeren način gojimo in vzdržujemo to tako izvrstno vajo pobožnosti. Pred dvema letoma priporočali smo v pismu „Provida matris“ posebne molitve za binkoštni praznik katoličanom, da se hitro uvede v krščanstvo jedinstvo, smatramo sedaj, da o tem nekaj več določb naznamo. Določimo tedaj in odredimo, da se letos in v vseh naslednjih letih po celem katoliškem svetu za vedno pred binkoštni opravljajo devetdnevne po vseh cerkvah, koder se oskrbuje dušno pastirstvo, in če se škofom zdi primerno, tudi v drugih cerkvah in kapelah. Vsem pa, ki se udeležijo te devetdnevne in po predpisu molijo na naš namen, podelimo za vsak dan odpustek sedmih let in sedem kvadragen pri Bogu, popolnoma odpustek pa katerikoli dan sledeče osmine, ako se dobro spovedo, prejmo sv. obhajilo in molijo pobožno na naš namen. Hočemo, da tudi oni uživajo te prednosti, katere zadržuje od javne molitve kak pameten uzrok, ali pa če bi se kje po previdni sodbi škofovi pobožnost ne mogla lahko vršiti v cerkvi, da se le doma opravlja devetdnevna in drugi pogoji spolnijo. Iz zaklada cerkve tudi podelimo za zmiraj, da oni, ki javno ali zasebno v binkoštni osmini do vštetega praznika presv. Trojice vsak dan po velikosti svoje pobožnosti opravijo nekatere molitve k sv. Duhu in zgoraj navedene po-

goje primerno spolnijo, zamorejo še enkrat obojne odpustke zadobiti. Dovolimo tudi milosrčno v Gospodu, da se vsi odpustki zamorejo obrniti po priprošnji dušam v vicah v prid.

Še enkrat se povrnimo k željam, katere smo začetkom tega pisma izrekli, in prosimo ter bomo prosili v stanovitni molitvi k sv. Duhu, da se te želje spolnijo. Združite tedaj, častiti bratje, vaše molitve z našimi, in krščanski narodi naj pridenejo svoje molitve ter naj kličejo kot močno usmiljeno priprošnjico Blaženo Devico. Prav dobro veste, kako tesno in čudovito je razmerje med Njo in sv. Duhom; po pravici se imenuje Njegova neomadeževana nevesta. Molitev Device Marije je gotovo mnogo pripomogla, da se je zvršila skrivnost včlovečenja in da je prišel Tolažnik nad zbrane apostole. Naj tedaj nikar ne neha skupne molitve milostno s svojo priprošnjo podpirati, da se vrnejo v vseh narodih, ki so v tako zelo žalostnem stanju, oni čudapolni učinki sv. Duha, katere je David opeval v preroškem duhu: „Pošlji svojega Duha in vstvarjeni bodo in prenovil boš obličje zemlje“ (Ps. 193, 30). — Kot predznak nebeških darov in kot poročstvo naše naklonjenosti podelimo vam, častiti bratje, in vaši duhovščini in ljudstvu ljubeznjivo v Gospodu apostolski blagoslov.

Dano v Rimu pri sv. Petru dne 9. majnika 1897, v dvajsetem letu našega papeževanja.

Papež Leo XIII.

Ozir po slovenski domovini.

Sv. Višarije.

„V višavah kraljuješ
Kraljica sveta!“
J. Marešič.

(Dalje.)

IV. Žalostni časi za sv. Višarije.

Enako krasni in zlahtni cvetki rastel je Marijini romarski Božji pot na sv. Višarjih, ter bil na najblažjem glasu po domači Koroški in vseh sosednjih deželah. Pa pregovor pravi, da „veselju sledi žalost, solncu pa nevihta“. Enako je tudi res, da „nesreča nikoli ne praznuje“. Za časa vladanja cesarja Jožefa II. izšel je bil ukaz, da se mora več romarskih krajev zapreti in odpraviti. Ta nemila osoda zadela je tudi sv. Višarije. Neko v tej žalostni zadevi od tedanjega trbiškega dekana č. g. Tobija Valcher-ja v dan 7. dec. 1790 izdano poročilo omenja: „da so bile sv. Višarije od l. 1360. do 1788 romarski kraj; — ker je bilo pa izšlo več najvišjih ukazov, da morajo pobožnosti po podružnih cerkvah prenehati in se nasamni romarski kraji brez lastnih sosesk zapreti, se je na dober svet: da bi se v okoliščini prišlo mnogim nerodnostim (!?); — da bi se pospeševal dušni blagor (!?); — da bi se vpeljale in spolnovale dobre cerkvene naredbe (!?): se je torej 4. maja 1788. Marijina podoba z altarjem vred v pričo več tisoč ljudi prenesla iz sv. Višarij v farno cerkev Žabniško,

katero svetišče cenijo in čislajo zdaj vsi trezno misleči domačini in ptujci kot Marijini romarski kraj. (!?) —

(To poročilo pač nosi pečat tedanjega časa, in bi se na njega tudi zamogle obrniti besede † Miroslava Vilharja, ki je pel: „Vsaka svojo žvrgoli!“)

Pa! — to poročilo ni še povedalo vsega. Kratko malo ne! Ne le veliki, ampak vsi altariji, iz marmorja narejeni, preneseni so bili iz sv. Višarij v farno cerkev Žabniško. Tlak po cerkvi je bil razrušen in prodan! Da! — celo cerkev sama, — čujte in strmite! — oklicana je bila na boben!! t. j. na dražbo, da se proda!!! Toda: noben kupec se ni oglasil. — Kakor se pa nikjer ne manjka brezvestnih Judežev, je tudi pri tem, t. j. za odpravo Božjega pota, najhujše zdeloval neki barantač, ki je bil na visokih sv. Višarjah obogatel in upal daj z večjo zločnostjo in lahkoto svoje premoženje v dolini zmnožiti in uživati.

Če je pa bila Marijina podoba tudi prenesena v dolino, Božji pot na visokih sv. Višarjih vendar ni prejenjal. Romarji se namreč niso mogli odvaditi, opravljati svoje pobožnosti na visokem Marijinem domu: hodili so kakor popred, toda z žalostnim srcem na romanje k zapuščeni cerkvi. (L. 1875 je živel v Žabnicah še neki l. 1781. rojeni možiček, — Jožef Kravina bilo je njegovo ime, — ki je bil vpričo, ko so Marijino podobo prenesli iz sv. Višarij v Žabniško farno cerkev. Opravljal je ta žalostno-častni obred lastnoročno beljaški nadduhoven (Erzprister) po vsej mogočnosti slovesno o navzočnosti in gnječi neštivilnih množic ljudstva. Kot 8 do 9letni deček prišel je bil on pozneje enkrat na sv. Višarije. Cerkev je bila baje prava gnjusoba razdjanja; — sredi nje polegala je tropa ovac. Veliki zvon je visel vendar še vedno v zvoniku. Neki mladi neznan človek je bil ondi, ki se je trudil s tem, zvon ozaljšati s prilepljenjem podobic in kovanega denarja na njega. Žalostno! —

V. Nova veselejša doba za sv. Višarije.

„Življenje je boj!“ pravi neki starodavni pregovor, katerega resničnost se je ponavljala v vsih časih. Njemu bi pa še lahko pridružili drugega, ki se glasi: „Za žalostjo pride veselje, — za dežjem pa zlatega solnca krasen blišč!“ Tudi za čas, ko se je višarska Mati Božja častila mesto na strmi in visoki gori v farni cerkvi Žabniški, se je zlasti prvi rok potrjeval. Bile ste takrat v Žabnicah dve stranki. Ena izmed njiju, kateri je na krmilu stal trgovec Matevž Mošic, želela je, naj ostane Marijini Božji pot v Žabnicah. Druga pa se je nasprotno trudila, naj bi se opuščeni in skoraj da že v razvalinah medleči prostori visokega Višarskega svetišča Mariji v čast in slavo zopet odprli. Odposlala se je v ta blagi namen deputacija do presv. cesarja samega na Dunaj. Tedanji trbiški dekan čast. g. Tobija Valcher je nekje omenjal, da je šlo celo štirikrat poslanstvo v tej zadevi v cesarsko prestolno mesto. Toda le slabo se je kazalo! Dne 11. maja 1790 je bilo pod uradno št. 1333 Najvišjemu mestu predložena prošnja Žabniške občine kot neuslišana nazaj vrnjena! Lahko se je zopet tarnalo: Žalostno! — Mnogo se je pa tudi molilo za odvrnitev teh nemilih razmer.

(Dalje prih.)

P a b e r k i.

(Pobral Jos. Volc.)

1. Štirje satanovi služabniki.

L. 1856 dne 8. grudna je bila v Rimu kot dogma oznanjena verska resnica o Marijinem brezmadežnem spočetju vpričo 150 škofov in neštete množice. V tistem trenutju je besno siknila stara kača, kateri je Brezmadežna strla glavo in ta svoj nepopisljivi srd razlila v srca vseh onih, ki so jej z življenjem in dejanjem služili. Uprav to je bil vzrok, da so leto za tem v Parizu sklenili štirje, vseskozi sprideni možje satansko društvo, katerega edini namen je bil ta, da izpodkopljejo tla krščanstvu prav na ta način, kot so je pred njimi izpodkopavali Voltaire in drugovi. Ti možje so bili: Eugen Sue, Edgar Quinet, Proudhon in Renan.

Renan je obljubil, da hoče delovati na bogoslovnem polju in izpodkopavati v srcih vero na božanstvo Gospodovo. Renan je bil profesor, ker se pa ptič pozna po petju, odstavili so ga od profesure. Celó iz francoske akademije, katere član je bil, so ga izključili. Nato je potoval v Orijent. Sad tega potovanja je bilo bogokletno delo, kateremu je naslov: „Življenje Jezusovo“. V tem delu slika našega Odrešenika, Sinu božjega, Jezusa Kristusa, kot golega človeka prenapeteža in sleparja. To delo, ki je pisano v prikupljivi obliki, razširilo se je v neštivilnih izvodih po Francoskem. Tudi brezverci drugih narodov so to delo preveli in dandanes je razširjeno po celem svetu. Tudi „bela“ katoliška Ljubljana ni brez njega.

Drugi teh satanovih služabnikov je Eugen Sue. Ta je obljubil, da hoče z umazanimi, kar se dá nenravnimi romani zastrupiti rahla srca mladine, oslabiti nje razum in strmoglaviti jo v globočine najgrših strastij.

Edgar Quinet je prevzel časnikarstvo, s katerim se je neumorno boril zoper sv. cerkev.

Proudhon, glasoviti socijalist, obljubil je, da hoče zapeljevati nižje stanovce. Zato je razširjal na vse možne načine socijalizem in komunizem, da bi v njem vzgojil vseskozi pokvarjen proletarijat, ki naj bi prej ali slej razrušil altarje in prestole.

2. Obisk Pija IX.

L. 1824 je srečal duhovnik Feretti v Rimu mladega hudodelnika. Gaetana po imenu, katerega so peljali na morišče. Mirno, Bogu vdano obnašanje hudodelnikovo duhovnika gane. Naravnost hiti Feretti v Vatikan, kjer izprosi, da hudodelniku izpremené smrtno kazen v dosmrtno ječo. Zgodi se, in hudodelnika zapró v Angelskem gradu. Dvaindvajset let za tem je duhovnik Feretti postal papež Pij IX. Pozabil ni Gaetana. Da bi se sam prepričal, ali je bil pomiloščeni vreden njegove dobrote, obleče se Pij IX. nekega dne kot navaden duhovnik in proti večeru sam pohiti v Angelski grad. Zajedno se je hotel prepričati, kako ječarji ravnaajo z ujetniki. Tja prišedši prosi vratarja vstopa. Ta, surov človek ga na kratko odpodi. Ko pa mu prišlec pokaže dovoljenje papeževo, odpre mu godrnjaje vrata. Pij IX. stopi v Gaetanovo ječo. Tudi ujetnik prišleca ne spozna, zato ga povpraša, po kaj li prihaja. „O vaši materi bi vam rad kaj povedal“ odgovori duhovnik. Pri tem sladkem imenu zaupije ujetnik: „Moja mati — tedaj še živé? Bodi Bog zahvaljen!“ — „Še živé, še, in

pošiljajo me k vam, da vam oznanim lepšo bodočnost. — Ujetnik jokaje objame duhovnika. „Bog se me je usmilil ter mi pošilja angelja utehe!“ Ujetnik jame pripovedovati duhovniku povest svojega življenja in svoje nesreče. „Papežu bi bili morali pisati,“ meni duhovnik, „in prositi ga pomiloščenja. Tako dolgotrajno jetništvo je pač že izpralo dolg vašega hudodelstva.“ — „Pisal sem že, a nisem dobil odgovora!“ — „Pišite še enkrat!“ — „Pismo moje raztrgajo, predno pride do Gregorja XVI.“ odgovori ujetnik ihté. — „Gregor XVI. ne živi več; pišite na Pija IX.“ — „Kdo naj mu izroči pismo?“ — „Jaz; pišite: tu je papir in svinčnik!“ — Ujetnik napiše pismo polno blagih čutil, brez trpkosti. — „Tako; še nocoj bo papež Pij IX. bral vaše pismo. Zdravstvujte, prijatelj, zaupajte na Boga in molite za Pija IX.“

Duhovnik se vrne k vratarju, ki ga jezen vsprejme. „Za vraga! hudo ste zlorabili dobroto papeževo; le eno uro vam je bilo dovoljeno biti pri ujetniku in zdaj ste že dve minuti čez. Kar urno se zgubite!“ — „Zakleli ste; s tem grešite“ meni Pij, „če to zve papež!“ — „Če tudi zve: papež se toliko meni zame kot jaz zanj!“ — „Motite se; slabo sodite o papežu! Ne veste li, da papež ne sodi nikogar slabo? Kako se pišete?“ — „Kaj vam mari! Poberite se!“ — Pij stopi k guvernerju Angelskega gradu. Tudi pri njem ni bil najboljši vsprejet. „Zopet nov sitnež!“ zagrmí nad njim guverner. „Le urno, le urno, kar želite; nimam časa se z vami razgovarjati!“ — „Zahtevam, da takoj izpustite ujetnika Gaetana!“ — „Šalite se, gospod; le papež zamore koga pomilostiti, nikakor pa tak!“ — „Prihajam tudi v imenu papeževem.“ — „Dokaz?“ — „Tu!“ Pij IX. vzame guvernerju pisalo in zapiše: Zapoved guvernerju Angelskega gradu, da ujetnika Gaetana takoj izpusti in vratarja odpusti iz službe. Podpis: Pij IX.

Guverner poklekne pred papeža in ga prosi odpuščanja. Vrtar pa je dobil po dveh mesecih malo službo. Moral pa je obljubiti, da ne bo več surov in ne bo več klel. Ostal je mož beseda.

3. Schopenhauerjeva smrt.

Ko je bogatajec Schopenhauer l. 1859 ležal na smrtni postelji in so ga mučile strašne bolečine, zapil je večkrat: „O Bog, o Bog!“ Pričujoči zdravnik ga vpraša: Vender le še priznavate v svojem modroslovju Boga?“ — „Modroslovje brez Boga v boleznih ne zadošča“, odvrne Schopenhauer in pristavi: „Ko ozdravim, ne bom več tako govoril!“

Možu se je zboljšalo, in taisti zdravnik se lepega jesenskega dne zopet snide ž njim. Opomni ga na njegovo bolehnost, prične mu govoriti o večnosti ter mu imenuje ime: Kristus. Razburjen zavpije ob tem imenu bogatajec: „Pustite me s temi strašili! To je za otroke; modroslovec ne potrebuje Kristusa!“ — Še isti dan je bil Schopenhauer — mrlič.

4. Dragocena listina.

L. 1280 so našli pri izkopavanju v mestu Aquila, — v prejšnji kraljevini Neapel — staro, poškodovano etrusko posodo iz belega marmorja. Ko jo odpro, najdejo v nji kvadratni črevelj veliko, močno oksidirano, bronasto ploščico (tablo) s čudnimi pismenkami. V Neapelju, kamor so izkopnino prenesli, spoznal je učeni profesor Scribani takoj, da ima pred seboj izkopnino velepomembne vrednosti: obsodbeno izjavo

o Jezusu Kristusu, pisano v kaldejskem jeziku. Po skrbnem očiščenju bral je to-le: „Obsodbeno izjava Poncija Pilata, deželnega poglavarja spodnje Galileje, ki določuje, da ima biti Jezus Nazarejec križan. — V sedemnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, petindvajsetega dne meseca marca, v svetem mestu Jeruzalemu, ko sta bila Annas in Kaiphas velika duhovna in darovalca izvoljenega ljudstva, obsodi Poncij Pilat, deželni poglavar spodnje Galileje s svojega sodnjega stola kot praetor Jezusa Nazarenca k smrti na križ. Križan bodi med dvema morilcema. Po pričevanju ljudstva trdi ta Jezus 1.) da je sin božji, imenovan Mesija; 2.) da je kralj izraelski; 3.) je bogoskrunsko šel v tempelj, spremljan od ljudi, ki so nosili oljkine vejice. Potem je Jezus 4.) sovražnik postave; 5.) podpihovalec in šuntar; 6.) zapeljivec. Pilat zapové v imenu velikega cesarja Tiberija, katerega nadomešča, prvemu centurijonu Quirilu Corneliju, da pelje Jezusa Nazarenca skozi vrata Struenea na morišče in tam obsodbo izvrši; prepove pa vsemu ljudstvu, bogatim in revnim, pod kaznijo križanja, ovirati kaznitev Jezusovo.“

Priče, ki so podpisale obsodbeno izjavo, toraj pravi krvniki Gospodovi so: Daniel Robani, farizej; Johannes Zarobatel; Raphael Robani; Elias Kapel, pismar. — Na spodnjem delu je opomba: Jednaka ploščica se določuje vsakemu posameznemu rodu.“

Ta bronasta ploščica se je hranila dlje časa v kartuzijanskem samostanu v Bari (blizu Neapelja) v zlati shrambi. Le kdor je imel dovoljenje nadškofovo, smel si jo je ogledati. Pozneje je bila prenešena v kraj Caserta (v prejšnji kraljevini Neapel). Cesar Napoleon I. je mislil prenesti ploščico na Francosko, a na vroče prošnje Kartuzijancev, ki so si pridobili mnogo zaslug za njegovo armado, te nakane ni izvel. Pač pa je dal preiskati in potrditi pristnost te izkopnine.

5. Kako se duhovnik maščuje.

V poštnem vozu sta sedela duhovnik in mlad plemenitaž, kateremu se je na obrazu bralo, da se je z dušo in telesom udal najgrši pregrehi. Vozeča se proti bližnjemu mestu, jame mladi plemenitaž nesramno grditi vero in cerkev ter v obraz sramotiti pričujočega duhovnika. Na postaji, kjer je bilo treba izstopiti, plemeniti sramotilec ni mogel iz voza, toliko je že oslabil na telesu. Tu se ga usmili duhovnik, nabaše ga na rame in nese v sosedno krčmo. Tam mu lastnoročno streže, dokler ne okreva. Ob slovesu nesrečnež glasno ihteč poljubi vrlemu duhovniku roko rekoč: „Prečastni gospod! Ko bi bil v svojem življenju kedaj spoznal duhovnika, kakoršen ste vi, nikdar ne bi bil zašel na strasti in pregrehe!“

Plemeniti duhoven je bil Klemen Hofbauer, prvi nemški redemptorist.

6. Dober odgovor.

Pija IX. so nekdanj vprašali, kedaj pač ponehajo proticerkveni nemiri v Italiji in se povrne last sv. cerkve. Odgovoril je veliki papež na to kratko: „Jaz nisem zakotni pisac, marveč namestnik Kristusov na zemlji.“

7. Vzgledi.

Ko je bival pred leti angleški prestolonaslednik na Dunaju, povabljen je bil neko soboto na dvorni ples. Odbil sicer ni povabila, toda o polnoči je za-

pustil plesišče, češ, da na Angleškem velja ples v nedeljo kot onečaščenje Gospodovega dne.

Ko je bil sultan l. 1868 v Parizu, moral se je udeležiti vseh sijajnih slavnosti. Izjavil pa je, da pri obedah ne bo zaužil družega, kot to, kar mu je po njegovi veri dovoljeno.

Stari Amschel Rothschild v Frankbrodu je bil stogo veren žid. Ko je bil povabljen na dvorni obed, obrnil je krožnik in ni užil druge jedi, kot malo sate, katero mu je dovoljevala njegova postava.

Klobuk doli, tudi — katoličani, pred takimi značaji!

8. Krščanski junak.

Peter Majer, junaški Tirolec, ki se je bil l. 1809 z Andrejem Hoferjem boril za Boga in cesarja, vero in domovino, zoper nasilstvo iz izdajstvo, bil je v Bocu od vojaškega sodišča k smrti obsojen. Ker je zvedel francoski general, da je obsojenec vseskozi poštenjak in oče večih otrok, zavrgel je obsodbo, da bi moža rešil smrti, in je zapovedal stvar še enkrat preiskovati. Zajedno je natihoma sporočil obsojencu, naj trdi, da ni bral proklamacije laškega kralja, ki Tirolcem pod smrtno kaznijo zapoveduje, da se udajo in ne rabijo orožja. — Peter Majer pa je prepoved bral in zato kot veren katoličan odločno odbil prizadevo generalovo, da bi si z lažjo rešil življenje. Niti ljubezen do življenja, niti ljubezen do žene in otrok ni premotila vrlega bojnika, da bi se poslužil laži in ž njo rešil življenje. „Nevredno je tako početje katoliškega kristjana, nevredno tirolskega pošteniaka!“ rekel je pred sodnikom. „Da, bral sem tisti list, pa se nisem dosti menil zanj in se boril dalje. To je resnica in pri tem ostanem.“

Značajni junak je bil ustreljen l. marca 1810.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Jugoslavenije. Vsim častilcem sv. Jožefa, sv. nazaretske Družine in pospeševalcem, podpiralcem in dobrotnikom njihove nove cerkve na zemlji jugoslovanski s spoštovanjem in hvaležnostjo naznanjamo:

Nova hiša Božja in sv. Družine je tukaj najpomembnejša stavba, pravi krščanski rimo-katoliški narodni dom v novi občini in župniji med drugoverci. Ta cerkva je sedaj znotraj in zunaj ometana, vglajena in zidarsko olepšana, večina po vseh njenih oddelkih, samo desna kapela ostala bode nedodelana, ker zmanjkalo nam je vseh potrebnih sredstev.

Lepa in častita je sedaj stavba nove, trdne cerkve, akoravno prazna in nima notranjih cerkvenih stvari in naprav, kakor jeden sam slab in provizoričen altar. Nepopisljivo težko je dandanes staviti dostojno cerkev, osobito v takem okraju, kjer je prej nikoli ni bilo, kjer se je še pred malo časom začela na novo krščanska rimo-katoliška občina in ta, le iz večine ubozega delavskega ljudstva. Že šest let delujemo za velepotrebno novo cerkev, štiri leta se že stavi in zida večinoma z milodari krščanske ljubezni in darežljivosti vrle slovenske duhovščine in mnogih vernih med slovenskim ljudstvom Brez njih nikedar take častite cerkve ne bi zamogli postaviti; zato ima krščanska slovenska verna ljubezen tukaj v jugoslovanski Bosni krasni in veličastni spomenik — prvo novo cerkev, sozidano v čast in slavo sv. Družini.

Tukaj so rimo-katoliške župnije, osobito nove, tako vrejene, kakor misijonske postaje in občine v družih delih zemskega kroga.

Na presv. Telesa Gospodovega dan obhajala se je tukaj velikanska procesija z Najsvetejšim, po večini še raznovrskega mesta, došli so katoličani Slaveni v procesijah iz več ur oddaljenih župnij, tudi na konjih v podobi „banderjev“ z zastavami; toraj ta slavni in sveti dan bila je tukaj velika večina krščanskega rimo-katoliškega ljudstva, tako, da so se drugoverci čudili, od kod tolike množice rimo-katoliških Jugoslavenov.

Slavo in čast presv. Zakramenta je letos povikševal tudi jako krasni „velum“, kojega je napravila in darovala neka spošt. gospodična Slovenka iz slavne biskupije ljubljanske. Na presv. Srca Jezusovega dan opravljale so se pobožnosti in slovesna sv. maša za vse žive in umrle dobrotnike te cerkve. — Bog pomilosti in obilno povračuj duševno in telesno, časno in večno po priprošnjah Marije Device in sv. Jožefa vsej Sloveniji in vsem Slovencem za blagodušne milodarne pripomoči cerkveni napravi v tej ubogi, novi krščanski rimo-kat. občini!

Rimo-katoliški župni urad sv. Jožefa v Prjedoru, dne 25. junija 1897.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. V Kraljevem Gradcu bodo obhajal 22. 23. in 25. avgusta t. l. katoliški shod. 22. bo domači škof slovesno blagoslovil zavod „Albertinum“. Na shodu se bo razpravljalo o sedmih točkah in sicer: o politiki, o družinskem življenju, o časopisju, o zgodovini Češke, o poljedelskem, delavskem, šolskem in konečno o socialnem vprašanju. — V Tešinu so ustanovili učiteljsko društvo, kojega namen je pospeševati in širiti z združenimi močmi npravno in domovinsko nalogo šole. V odbor je bilo izvoljenih 6 svetnih učiteljev in 1 duhovnik. Prvi dan je pristopilo k društvu 70 udov. — Vedno bolj se zavedajo po nekaterih krajih učitelji svojih dolžnostij. Ko bi vendar tudi slovenski gg. učitelji sledili svoje kolege v Šleziji! —

Ogersko. Kako „blagodejno“ vplivajo cerkveno-politične postave na ljudi, se vidi iz tega, da se je v kratkem čez 900 zakonskih parov ločilo pred sodiščem v Budimpešti. Število sodnikov se je povečalo za dva.

Belgija. 3 večje karavane misijonarjev so odpotovale v različne dele sveta in sicer: premonstratenci v Brazilijo, trapisti v Kongo, apostolski vikar msgr. Rodens z 8 belimi očeti in 6 redovnicami v svojo novo škofijo ob Tonganiškem jezeru. Vlada v Kongo mu je podelila za napravo misijonskih postaj velik kos zemlje.

Razna delavska društva belgijska so priredila shod v Lurd. Na čudežen način je ozdravelo 15 oseb. —

V Freiburgu je že osem mesecev izpraznjena nadškofijska stolica. Vlada hoče postaviti kandidata, ki bi bil njej po godu in pripravo orodje v njenih rokah, a ondotni kapitelj, ki oddaja nadškofovsko mesto, se temu odločno protivi.

Na Hesenskem bi ondotni protestantski nadpridigar Dieffenbach rad obhajal svoj zlati jubilej, ker deluje v Švicu že 42 let. A domači župan in ž njim

cela vas mu nasprotujeta, ker se je strogo upiral na nekem shodu drugim brezverskim pastorem, in dobro okrcal protestantsko brezbožno bogoslovje. Cesar mu je poslal jako laskavo čestitko.

Angleško. Angleška kraljica Viktorija je praznovala 20. t. m. 60letnico svojega vladanja. Velikanske slovesnosti so se vršile v Londonu na čast kraljici, ki zapoveduje 350 milijonom ljudi. Vse države so poslale k slavnosti svoje zastopnike. Avstrijo zastopa nadvojvoda Ferdinand. Tudi katoličani se vdeležujejo slovesnostij. Spominjajo se je s hvaležnim srcem, kajti oni uživajo največjo prostost. Kardinal Voon in vojvoda Norfolk sta se poklonila kot zastopnika angleških katoličanov kraljici.

Norveško. Na Norveškem so imeli do sedaj po stavu, ki je strogo prepovedovala naseliti se jezuitom in drugim redovnikom. Že l. 1892 so se prizadevali nekateri, da bi odpravili to postavbo a niso mogli izvršiti. Letos pa se je, hvala Bogu, vsaj nekoliko posrečilo ugoditi želji katoličanov. Da prodere kak predlog v zboru, je potreba dvetretjinske večine. Katoličanov je po Norveškem malo, raztreseni so po celi deželi in nimajo nikakega zastopnika v zboru. Ugodno za nje sta govorila pravično misleča protestantska poslanca Andersen in Ullman. Zadnji je rekel, da se čudi, da se ne smejo naseliti redovniki, ako so naseljene redovnice, in ker vsakdo vidi, kako blagodejno delujejo in se trudijo neprenehoma z bolniki. — Za njim je govoril protestantski poslanec pastor Knudsen. „Mi smo poklicani“, dejal je, „da gojimo pravičnost. Ne smemo prezreti take občine, kakor je katoliška cerkev. Da se to do sedaj ni godilo, kaže ravno naše sovraštvo do katoliške cerkve. Ako smo dovolili, da se naselijo pri nas buddisti, moramo veliko bolj dopustiti taisto redovnikom“. Omenja, da je samo zoper jezuite, a ne iz verskih razlogov, temveč ker zgodovina (?) dokazuje, da so njih nauki pogubni. (To samo on ve in njegovi pristaši.) Predsednik zbora pravi, da bo glasoval za vse redovnike tudi za jezuite. — Za njim govori še drug poslanec, pastor Arnesen, ki pravi, da se toliko časa ne more trditi, da uživajo katoličani popolno versko svobodo, dokler se jim ne dovoli naselitev redovnikov. Tudi on pobija iz zgodovine jezuite.

Pri glasovanju je bil vsprejet predlog (77 proti 34), da se smejo razven jezuitov naseliti v deželi vsi drugi redovniki. Že to dovoljenje je zelo važno za švedske katoličane, zlasti ako pomislimo, da je bilo do srede našega stoletja strogo prepovedano katoliškemu duhovniku stopiti na norveška tla. Vsakdo je bil radi katoliške veroizpovedi s smrtjo kaznovan. Francoski poslanec je moral dobiti dovoljenje od vlade, da je prišel katoliški duhovnik iz Francoskega ter krstil njegovega otroka.

Salomonski otoki. Sv. oče so pooblastili redovnike Mariste, da naj gredo oznanovat sv. evangelij na salomonske otoke, kjer stanujejo sedaj samo neverniki in ljudožrci. 5 misijonarjev je že odpotovalo, da poskusijo med divjaki obesiti sv. križ. Že l. 1845. so pričeli misijon na teh otokih, toda takoj so napadli domačini misijonarje ter smrtno ranili njih vodjo apostolskega vikarija Epallo. Dva misijonavja so vjeli, ju spekli in snedli. Ravno tako se je zgodilo tudi dvema drugima misijonarjema, samo s tem grozovitim razločkom, da so jednega, ker se jim je zdel preslab, dolgo pitali in ga potem snedli. Ostali misijonarji so

pomrli vsled raznih boleznij in vsled pomanjkanja. Druga misijonska karavana je odpotovala l. 1852., a bila je kmalu nazaj poklicana, ko so ljudožrci ubili P. Macuconija in ga požrli. Sedaj, po preteku 50 let so zopet odpotovali misijonarji a jako dvomljivo je, da bi bili to pot srečnejši.

Afrika. Vkljub raznim oviram ima vendar apostoljska prefektura v eritrejski neselbini dokaj uspehov. Med vojsko je bilo delovanje misijonarjev zelo obteženo, zato pa sedaj toliko gorečnejše oznanujejo sv. evangelij. Meseca aprila so krstili 27 odraslih. 16. aprila je peljal apostoljski prefekt 12 duhovnih kandidatov v Massuah, da jih je posvetil ondotni škof Adena. Vsi 12 mašniki so iz Abesinije, trije izmed njih so bili koptovski razkolni duhovniki; spoznali so o pravem času svoje zmote ter vstopili v jedino zveličavno cerkev Kristusovo.

Indija. Lakota še vedno razsaja v Indiji. Mnogo tisočev jih pomrje na dan. Nedavno, tako piše redovnica Bonifacija Wille iz škofije Allahabad, je šel naš misijonar v notranje kraje in je moral hoditi po mrličih. Mnogo jih je pomrlo vsled nezdravih zelišč in korenin, katere so uživali, ker niso imeli najpotrebnejše hrane. Misijonar se je predstavil kot zdravnik, da je dobil dostop k nevernikom ter na ta način krstil 141 oseb. V naši škofiji, pravi nadalje, je bolnišnica za uboge, pred njo čaka vedno po 250 sestradanih bitij, proseči, da bi jih vsprejeli.

V Ameriki je daroval prvo sveto mašo naš rojak, č. g. Ivan Plevnik, rojen v Šmartinu pri Dobrovi. Študiral je do pete šole deloma v Ljubljani, deloma v Novem mestu. Svoje študije je nadaljeval v Ameriki. V mašnika je bil posvečen v Baltimoru; prvo daritev pa je daroval v Jolietu v cerkvi sv. Jožefa, kjer že nekaj let prav vspešno deluje Slovenec preč. g. župnik Franc Šušteršič.

Avstralija. Število katoličanov znaša do sedaj 800 000. Katoliška cerkvena vlada šteje 10 nadškofij, 16 škofij in mnogo fara. Velikih zaslug za razširjanje svete vere so si pridobili oo. jezuitje. Celo nasprotniki se morajo večkrat jako pohvalno izraziti o njih gorečem delovanju po zavodih.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (julij) 1897.

(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Razširjanje sv. vere.

b) Posebni nameni:

1.) **Sv. Teobald.** Ta in vsak dan meseca naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Vojska v Orijentu in lakota v Indiji in Afriki.

2.) **Marijino obiskovanje.** Obnovitev razpadlih Marijinih svetišč. Žrtve groznih nesreč. Marijanska trgovska kongregacija.

3.) **Sv. Bernardin Reallinski.** Težavne dušno-pastirske zadeve. Svet in pomoč v brezupnem položaju. Važne pravde.

4.) **Praznik dragocene krvi N. G. J. Kristusa.** Večje spoznanje ljubezni božjega Srca do nas. Brezbožne, posebno nesrečne družine.

5.) **Sv. Ciril in Metod.** Slovanski narodi. Resnična ljubezen do ljudstva in družine. Zapuščine, dedščine in davki.

6.) **Sv. Goar.** Mir, red in edinstvo v mnogih občinah. Grešniki iz navade. Stavbena podjetja.

7.) **Sv. Pulherija.** Cerkve na vshodu. Odstranitev slabih časnikov iz krščanskih hiš. Maturantje.

8.) **Sv. Elizabeta.** Špansko in Portugalsko. Konec mešanim zakonom. Vstanovitev katol. samostana v nekem protestantskem mestu.

9.) **Sv. Veronika.** Najsv. Zakramentu posvečena društva Ohranitev mnogih odličnih služabnic Kristusovih. Blagoslov za izvolitv poklica.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — I. I. priporoča v molitev svojega moža.

Zahvala:

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. na Brezji, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Serafinskemu za zadobljeno zdravje po hudi, nevarni bolezni. Janez Sedej, cerkvenik.

Listek za raznoterosti.

Msgr. Jeranova dijaška miza. Za mesec maj je bilo oskrbništvu monsignor Jeranove dijaške mize plačati v ljudski kuhinji za hrano 184 gld. 58 kr. za hrano pri zasebnikih 43 gld. 70 kr., za stanovanje 37 gld., za obleko 22 gld., za knjige in druge šolske potrebe 15 gld. 50 kr., skupaj 302 gld. 78 kr. — Podpora, ki nam je došla meseca maja, je le v neznatni primeri z velikimi stroški, katere je bilo izdati za 139 podpiranih dijakov. Podpisani se torej obrača do vseh prijateljev uboge šolske mladine, naj ga tudi v prihodnje blagovoljno podpirajo v oskrbovanju revnih dijakov, katerim bi bilo sicer obiskovanje šole onemogočeno. Nebeški Mladinoljub naj z obilnostjo svojega blagoslova povrne stotero vsak najmanjši dar, podeljen za ta prepotrebni domači misijon.

V Ljubljani, dne 20. junija 1897.

Andrej Kalan.

Prevzv. g. knez in škof ljubljanski so srečno dospeli v Brixen ter že pričeli z zdravljenjem. Bog jim kmalu povrni zdravje!

Šolsko leto bo končala tukajšnja realka 1. julija učiteljišče 3. jul., višja gimnazija 6. jul., nižja gimnazija in druge ljudske šole 15. julija.

Nravno stanje v Ljubljani se ni prav nič zboljšalo, akoravno so zatrjevali merodajni krogi, predno so otvorili znano hišo nenravnosti. Mesto, da bi sl. policija stražila ono hišo, naj gre raje zvečer malo na grad in v njegovo okolico, ter pazi, da se bodo mogli pošteti ljudje vsaj sprehajati.

V Moravčah je umrl vpokojeni beneficijat gosp. Martin Barlič 25. t. m. Rojen 11. novembra 1821 je bil 31. julija posvečen v mašnika. Gorečega častilca presv. Srca je ljubi Bog ravno na ta praznik rešil dolgoletnega bolehanja. Naj počiva v miru!

Gorica. Knezonadškof dr. Zorn se je odpeljal v spremstvu svojega zdravnika in tajnika na Dunaj v sanatorij. — 25. t. m. je umrl tu stolni dekan in apostolski protonator msgr. Franc Mrcina v 88 letu. Pokopan je bil 26. R. I. P.

† **Prošt Peter Urh.** Nemila smrt grozno žanje med kranjsko duhovščino letošnje leto. Že 14. delavca je vzela iz vinograda Gospodovega in to pot moža odličnega mesta, novomeškega prošta preč g. Petra Urha, ki je umrl 24. junija ob 10. uri dop. Peter Urh je bil rojen l. 1829 v Tržiču. Svoje študije je dovršil v Ljubljani, kjer je bil l. 1853 ordiniran in poslan v službo božjo. Služil je na več krajih, poslednjič v Ljubljani za stolnega vikarja, kjer je dobil Čemažarjev kanonikat. Ko pa je bila l. 1881 po smrti rajnega Simona viteza Wilfana izpraznjena novomeška proštija, je bil rajni gosp. Peter Urh od svetlega cesarja imenovan proštom tega kolegijatnega kapitelnja. Tukaj je dolgih 15 let pridno delal in se trudil v Novem Mestu na težkem stališču v hudih časih kjer si je nakopal tudi svojo bolezen. Bil je dober govornik in goreč spovednik in močno priljubljen pri dobrih kristjanih. Upajmo, da mu bode tudi Gospod Bog povrnil na onem svetu njegov trud — R. I. P.

† **Župnik Kneipp.** Poročali smo kratko cenjenim bralcem „Danice“, da je umrl 17. t. m. v Wörishofenu na Bavarskem prelat in župnik Sebastijan Kneipp. — Porojen je bil pokojnik 17. maja 1821 v Štefanskriedu na Švabskem. Z 21. letom je pričel svoje študije. 1852 l. je bil posvečen v mašnika ter nastavljen kot kapelan v Boosu in pozneje v Augsburgu. L. 1855 je prišel kot spovednik dominikank v Wörishofen ter postal čez nekaj časa, ko je bilo mesto župnika izpraznjeno, ondotni župnik, kjer je deloval celih 25 let. Ne bodemo na dolgo opisovali načina, kako je ozdravljajal z vodo vsakovrstne bolezni, ampak omenimo samo to, da je po svojem načinu zdravljenja zaslovel po širnem svetu. In smelo trdimo, da ga ni kraja, kjer bi ime Kneippovo ne bilo znano. Po vseh trgih in mestih opazimo njegovo sliko po ogljih, istotako v najraznovrstnejših časopisih. Komu še ni znana Kneippova sladna kava, ki je že marsikom koristila? Zato ni čuda, ako ne žaluje za njim samo njegova fara, katera je danes vsled njegove veljave tako visoko stopinjo dosegla, ampak vsakdo, ki ga je poznal. Za njim zdičujejo brezštevilniki, katere je rešil gotove smrti, zdičujejo reveži, katerim je bil vsikdar pomočnik ne samo v telesnih, marveč še veliko bolj v dušnih potrebah. — Bilo je 13. t. m., ko so njegovi farani videli zadnjič obličje prijaznega župnika. Ko so blagoslovili zastavo delavskega društva, katero je Kneipp ustanovil in so ljudje stali pod njegovim oknom, tedaj je napel zadnje moči ter oprt na svojega zdravnika dr. Baumgartena in svojega zvestega prijatelja župnika Stuckleja, šel k oknu ter pozdravil zbrano občinstvo. Podelil mu je zadnjič svoj blagoslov. Nobeno oko ni ostalo suho pri pogledu bledega, upadlega obraza župnikovega. Bolezen je postajala vedno hujša, dokler ni smrtna kosa pokosila blagega župnika, sv. Rešnjega Telesa dan ob 4. zjutraj. — Pogreb je bil 21. t. m. Dasi je bilo vreme neugodno in je deževalo, je vendar prišlo okoli 2000 oseb k pogrebu. 60 duhovnikov je spremljevalo pokojnika k zadnjemu počitku. Čez 200 vencev je pokrivalo njegovo rakev. Avstrijskega nadvojvodo Jožefa, ki je bil velik častilec Kneippov, je zastopal njegov telesni zdravnik dr. Cotelli. Razna Kneippova društva so odposlala zastopnike tako iz Berolina, Danskega, Ogerskega in Dunaja. — Zdravniki so konstatovali, da je umrl za rakom, ki ga je razjedal v spodnjem delu života. — Naj počiva v miru!

Odpustki za novo mašo. Sveti oče papež Leon XIII. so podelili za slovesnost nove maše s pismom 17. prosenca 1886 te-le odpustke: 1.) popolni odpustek novomašniku na dan nove maše; 2.) popolni odpustek sorodnikom njegovim do 3. kolena, ako so pobožno pri njegovi novi maši in spolnijo navadne pogoje za odpustke; 3.) sedem let in sedemkrat 40 dni vsem drugim vernim, ki so pobožno pri novi maši, ako s skesanim srcem in pobožno molijo v namen svetega očeta papeža.

L. K.

Angelj varuh čuva mladino. V Seidovicah pri Brüxen-u se je dogodil znamenit dogodek, katerega moramo pripisati angelju varuhu. Sv. Rešnjega Telesa dan se je pomikala procesija iz cerkve na prosto. Najprvo so šla belo oblečena dekleta. Ko pa pride prvi par do cerkvenih vrat, se odvežejo jednemu dekletu trakovi pri nogavicah. Dekle si je privezovalo in vsled tega so bili ovirani drugi otroci oditi iz cerkve. Med tem pa se odtrga kembelj malega zvona ter pade iz stolpa ravno pred prvi par. Da so se vsi zelo prestrašili je umljivo. Ko bi ne bilo imenovano dekle zadržalo s privezovanjem trakov ostale otroke, gotovo bi jih bilo nekaj umorjenih ali smrtno ranjenih. To gotovo ni slučaj, ampak pripisovati moramo resnični dogodek angelju varuhu. Vsi oni, ki so to videli, so prav pobožno in goreče molili med procesijo in se zahvaljevali angelju rešitelju.

Cesarica — uzerna mati. Slavna cesarica Marija Terezija nam je zapustila lep vzgled, kako se morajo otroci verski vzgojevati. Dokaz tega imamo v navodu, katerega je napisala vzgojiteljici svoje hčerke, Marije Jožefe.

„Dete“, tako piše cesarica, „naj gre vsak dan v cerkev. Sv. rožni venec naj moli med tednom v svoji sobi, a v nedeljah in praznikih v dvorni cerkvi. Nekaj časa nisem popolnoma zadovoljna z njenim obnašanjem pri molitvi; na to je treba bolj paziti. Vsak dan naj vstane ob 7., naj opravi pobožno jutranjo molitev, in ko bo prebrala jedno poglavje iz kake pobožne knjige, potem dobi še-le zajutrek. Od 9. do 10. naj posluša krščanski nauk. Ob 11. je sv. maša in popoldan ob 5. naj moli sv. rožni venec. Ob nedeljah in praznikih bo hodila z nami v cerkev, da je pričujoča pri službi božji. Pri molitvi naj vedno kleči in naj se ne ozira nazaj. Nikdar naj ne pozabi, da je molitev sv. razgovor z Bogom našim Očetom“.

Krščanski stariši! ali bi tudi vi ne storili gotovo dobro in Bogu ljubo delo, ako bi ne tako odgojevali svoje otroke. kakor jih je nepozabljena cesarica Marija Terezija? Bog je Gospodar neba in zemlje, zato ga moramo vsi častiti in vsi ljubiti.

Sad dobre spovedi. Neki župnik pripoveduje to-le: Ni še leto, kar so mi zjutraj ob petih naznanili, da me čaka v cerkvi mož in želi z menoj govoriti. Grem v cerkev, in zagledam moža, ki je klečal pred oltarjem Matere Božje. Stopim k njemu, in ga vprašam, če me je on klical. — „Ste vi župnik?“ vpraša me radovedno. „Da!“ „Dobro, z Vami moram govoriti na prostem, kjer naju nihče ne sliši.“ — Čeprav mi njegov obraz in nastop ni nič ugajal, mu vendar namignem, naj gre za menoj v zakristijo. — A tukaj se mu ni zdelo dovolj varno. Strah me je začel navdajati, a premagal sem ga in povabil čudnega moža, naj gre v mojo sobo.

„Gospod župnik“, začne mož, „nekaj prav hudega sem naredil“. — „Ali vam morem kaj pomagati?“ „Da, z Vašo pomočjo bi lahko popravil“. — „Moja pomoč vam je pri roki“. — „Dela nisem imel“, pripovedoval je, „žena in otroci so od lakote zboleli, pomoči ni bilo od nikoder, zato sem začel vbogajme prositi. A zavoljo moje starosti in zdravja mi ni nihče ničesar dal. Tako je prišlo, da sem ves obupan porabil lepo priliko, in gospodu B. v prodajalnici ukradel uro. Zastavil sem jo in dobil denarja. Na praznik Marijinega vnebovzeta sem šel k spovedi. Spovednik pa mi je naročil, naj prej uro vrnem, potem me bo odvezal. Nato grem in prodam svojo obleko, rešim uro, in sedaj jo dam Vam s prošnjo, da jo spravite na njeno mesto“. — Vzel sem uro, pohvalil moža, mu dal nekaj denarja in ga odslovil. —

Potem grem k urarju. Kaj zagledam? Ženo, ki je britko jokala, in skušala urarja o nedolžnosti svojega sina prepričati. Njen sin se je učil pri urarju, in je bil vsled tega omenjene tatvine na sumu. — Jaz pokličem gospoda na stran, izročim uro in mu naročim, naj vse nadaljno preiskovanje opusti, in da jo njegov vajenec popolnoma nedolžen. — Tožba je nehala, vajenec je dobil prostost v nepopisno veselje svoje matere. To je bil sad dobre spovedi. Tat se je spreobrnul, okraden je dobil svojo lastnino nazaj, nedolžnost je bila oproščena, in solze uboge matere so se posušile.

Vera. Kmet pride na Tirolskem v gostilno ter si naroči skromno kosilo. Pred jedjo se odkrije, prekriža in moli. To vidi mlad gospodič in se mu hinavski posmehuje. „Ali pri vas vsi tako molijo“, ga vpraša. „Ne, gospodič, krave, osli in druge živali ne molijo, drugi ljudje pa vsi“ se odreže kmetič. Kar je iskal, je našel mladi zasmehovalec.

Marseille in sv. misijon. Kraljica sredozemskega morja šteje 450.000 katoliških prebivalcev, a izmed teh je opravljalo velikonočno dolžnost 3000. Nedavno so imeli ondi redemptoristi sv. misijon V 21 farnih cerkvah je govorilo 84 misijonarjev, a zakramente je prejelo nad 100.000 oseb. Cerkev so bile prenapolnjene, spovednice oblegane, tako da so dajali posameznikom številke, da se ni godil prevelik nered. Spokorni duh je dokaz, da so imeli tisoči slabe nazori o cerkvi, da so jo prezirali le iz nevednosti. — Žal, da se tudi pri nas večkrat tako godi. Ravno oni, ki imajo s cerkvijo najmanj opraviti in se je ustrašijo, ako jo zagledajo od daleč, vedo največ slabostij povedati o njej.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Č. g. Gregor Jakelj, župnik pri Sv. Jakobu na Savi 1 gld.

Za katoliški dom: Č. g. Gregor Jakelj 1 gld.

Za misijon Avgustinarij v Bulgariji: Č. g. Gregor Jakelj 1 krono.

Za sv. Očeta: Šolarji v Železnikih tri krone.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana v zahvalo za uslišanje 1 krono. — Č. g. Anton Jamnik, župnik v Sorici 3 gld. — El Pintar iz Sorice 2 gld.

Za misijone med zamurci: J. J. 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Janez Golob, župnik v Podbrezji 14 gld. 20 kr. — Čast. g. Anton Golobič, župnik Cerkljanski 9 gld. 58 kr. Neimenovana 5 gld.